

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/177/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116225924
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5116225924.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v právnej veci žalobcu: Mgr. P. J., nar. XX.X.XXXX, bytom M. XXX, právne zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária SLAMKA & Partners s.r.o., so sídlom V. C., P. XXXX/XX, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, o zaplatenie 81,14 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 17Csp/76/2016-41 zo dňa 13.februára 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu vyhovel žalobe žalobcu a žalovanému uložil povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 81,14 eur s úrokom z omeškania 5 % od 12.10.2016 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Vychádzal zo záveru, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o čiastku 81,14 eur bez právneho dôvodu, preto je povinný ju žalobcovi vrátiť. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalovaný poskytol žalobcovi na základe zmluvy o úvere peňažné prostriedky vo výške 900 eur, pričom na splatenie úveru žalobca uhradil žalovanému 981,14 eur. Okresný súd prejudiciálne skúmal predmetnú úverovú zmluvu, pričom zistil, že neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 1290/2010 Z.z.; konkrétne sa v nej nenachádza údaj o výške plátok istiny a úrokov, ktoré mal žalobca žalovanému zaplatiť. Hoci obsahovala výšku celkovej mesačnej splátky 28,94 eur, absentovala výška splátok istiny a úroku, t.j. časť každej mesačnej splátky, ktorá mala zodpovedať sume započítanej na splatenie istiny a na splatenie úroku. Tieto nedostatky zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákon č. 129/2010 Z.z. (§ 11 ods. 1 písm. b/) sankcionuje tým, že sa takýto spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nadväzne rozdiel medzi poskytnutou výškou úveru 900 eur a sumy 981,14 eur uhradenej žalobcom žalovanému na splatenie predmetného spotrebiteľského úveru vo výške 81,14 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobcu.

3. Pre úplnosť súd prvej inštancie dodal, že mu je známe rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-42/15. Nakoľko je v zmysle záverov predmetného rozhodnutia konflikt medzi smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 a vnútroštátnym zákonom, okresný súd skúmal, či môže smernici priznať priamy alebo nepriamy účinok, pričom dospel k záveru, že nemôže. Smernica je záväzná len pre štát a jej priamy účinok medzi jednotlivcami je v zásade vylúčený. Nie je možný ani eurokonformný výklad dotknutého ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., pretože by ním došlo prakticky k popretiu, vypusteniu predmetného ustanovenia, teda šlo by o výklad contra legem, čo by bolo tiež v rozpore s princípom právnej istoty.

4. Žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného dlhu voči žalobcovi do omeškania, pričom o tomto dlhu sa dozvedel minimálne už v konaní vedenom pod sp.zn. 42C/161/2016. Nakoľko žalobca žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 5 % od 12.10.2016. t.j. od podania žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, teda od neskoršieho dátumu, okresný súd vyhovel aj tejto časti jeho žaloby.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobca má voči žalovanému právo na ich náhradu v celom rozsahu, vychádzajúc zo záveru o úspechu žalobcu v spore v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP).

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný a domáhal sa zrušenia a zastavenia konania, prípadne jeho zmeny - zamietnutia žaloby.

7. Namietal, že o žalobe sa dozvedel až po doručení napadnutého rozsudku. V súvislosti s predmetnou úverovou zmluvou eviduje len konanie o určenie jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti, ktoré je vedené na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 42C/161/2016. Napadnutým rozsudkom okresný súd priznal žalobcovi plnenie na základe vyhodnotenia predmetnej úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov, túto otázku však rieši súd už v skôr začatom označenom konaní sp.zn. 42C/161/2016. Obe konania, resp. v nich uplatnené nároky, vychádzajú z rovnakej okolnosti, a to z uzavretej úverovej zmluvy č. 4208082314 medzi žalobcom a žalovaným dňa 10.9.2012 a v oboch konaniach je riešená totožná otázka - určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy. Ak by súd o žalobe na plnenie, ktorá súdu došla neskôr, konal aj naďalej, nastala by nezákonná situácia, keď by súd riešil rovnakú právnu otázku druhýkrát. V oboch konaniach ide o totožné sporové strany, dokonca v rovnakom procesnom postavení. Je preto daná prekážka litispendencie. Na uvedené by upozornil už vo vyjadrení k žalobe, avšak táto mu nebola doručená, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

8. Ďalej odvolateľ - žalovaný namietal záver okresného súdu o rozpornosti náležitostí predmetnej úverovej zmluvy s ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. Náležitosť v zmysle označeného zákonného ustanovenia je v predmetnej úverovej zmluve uvedená v časti textu zmluvy označenej „Úver“, a to výška mesačnej splátky 28,94 eur pod bodom 37., počet splátok 60 pod bodom 38., lehota splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci pod bodom 45. a termíny splatnosti splátok. V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 9.11.2016 nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok; zmluva o úvere tiež nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny, pričom ust. čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 v spojení s jej čl. 22 ods. 1 bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Členské štáty teda nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave vyžadovať náležitosti nad rámec náležitostí uvedených v čl. 10 ods. 2 označenej smernice. Odvolateľ tiež akcentoval princíp eurokonformného výkladu právnej normy v ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. tak, aby sa zabezpečil reálny účinok označenej smernice k cieľu vytvoriť skutočný vnútorný trh. Pri porovnaní tabuľky zhody k tejto smernici a návrhu zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 129/2010 Z.z.) je čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice bežnou a úplnou transpozíciou. V súvislosti s povinnosťou členských štátov EÚ interpretovať svoje národné právo v súlade so smernicami odvolateľ poukázal na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ/ES (C-106/77 Simmenthal, C-14/83 Colson a Kamann, C-106/89 Marleasing, C-397/01 Pfeiffer a i.). Uzavrel, že z pohľadu výkladových pravidiel a princípu právnej istoty a eurokonformného výkladu právnej normy sa dovoľáva výkladu contra verba legis ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., pričom takýto výklad nie je výkladom contra legem.

9. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 42C/161/2016 je určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a teda súd určí, že žalovaný nie je oprávnený požadovať od žalobcu úroky a poplatky podľa predmetnej úverovej zmluvy. Nejedná sa teda o rovnaký spor ako v prejednávanej veci. Predmetný spor slúži na odstránenie spornosti medzi stranami, či žalovaný má nárok na úroky a poplatky z predmetnej úverovej zmluvy. V prejednávanej veci ide o žalobu o plnenie, žalobca žiada od žalovaného vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo. Pokiaľ ide o nedostatok náležitosti predmetnej úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., žalovaný ani nepopiera, že tento nedostatok predmetná úverová zmluva neobsahuje. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 zo dňa 9.11.2016, okresný súd dostatočne vysvetlil, že v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený a smernica je záväzná pre

členský štát. Ďalej žalobca uviedol, že predmetná úverová zmluva neobsahuje ani náležitosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z.z., keď v časti „Úver“ je výška RPMN uvedená od 33,3 % do 35 %, ktoré vyjadrenie je neurčité a žalobca nevie posúdiť kedy a aká je presná RPMN. Predmetná úverová zmluva neobsahuje ani náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z.z. a to dobru trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín, t.j. ktorým dňom dôjde ku končenej splatnosti spotrebiteľského úveru.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Prioritne je nevyhnutné uviesť, že v prejednávanej veci neexistuje prekážka konania spočívajúca v inom skôr začatom konaní o tej istej veci (konanie vedené na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 42C/161/2016), resp. aktuálne prekážka spočívajúca v právoplatnom rozhodnutí v tomto inom začatom konaní (v označenom konaní dňa 22.3.2017 už rozhodol odvolací súd) - prekážka litispendencie/prekážka rei iudicatae. Kým v označenom konaní sa žalobca voči žalovanému, za totožnosti subjektov so subjektmi v prejednávanej veci a ich rovnakom procesnom postavení, domáhal určenia bezúčročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z úverovej zmluvy č. 4208082314 zo dňa 10.9.2012, teda určenia podľa § 80 písm. c/ O.s.p., v prejednávanej veci sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia žalovaného na základe označenej úverovej zmluvy, teda plnenia podľa § 137 písm. a/ CSP.

12. Okrem toho, súd prvej inštancie v konaní sp.zn. 42C/161/2016 žalobu žalobcu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení a odvolací súd jeho rozhodnutie z uvedeného dôvodu potvrdil (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/7/2017 zo dňa 22.3.2017). Preto označené konanie, resp. rozhodnutie v ňom vydané nezakladá procesnú prekážku konania o žalobe o plnenie v prejednávanej veci.

13. Neobstojí ani odvolacia námietka žalovaného o porušení jeho práva na spravodlivý proces. Ako z príslušnej doručky vyplýva (§ 111 ods. 1 CSP), žaloba (aj s výzvou na vyjadrenie k nej a s príslušným poučením) bola žalovanému doručená do vlastných rúk, resp. tento ju prevzal dňa 29.12.2016.

14. Bez ohľadu na uvedené, nesplnenie procesných podmienok (podmienky konania) môže sporová strana účinne namietat', uplatniť aj v odvolaní (§ 366 písm. a/ CSP). Zároveň, na nesplnenie procesných podmienok prihliada odvolací súd ex offio (v zmysle § 380 ods. 2 CSP), resp. vôbec súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (§ 161 ods. 1 CSP).

15. Pokiaľ ide o vecné posúdenie žalobcom uplatňovaného nároku, krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím okresného súdu, ako aj s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Preto sa v odôvodnení tohto svojho rozhodnutia obmedzuje na uvedené konštatovanie a len na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa ďalšie dôvody.

16. Odvolateľ nespochybňoval správnosť samotného záveru okresného súdu, že predmetná úverová zmluva neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny a úrokov (teda jednotlivo; pozn. krajského súdu), prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Pokiaľ argumentoval „len“ v tom smere, že spotrebiteľ bol v zmysle požiadavky zákona č. 129/2010 Z.z. (a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008) zrozumiteľne informovaný o tom, kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť zmluvné povinnosti (splátky úveru), a že zo zákona nevyplýva povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozpis splátky na istinu, úroky a poplatky, táto jeho argumentácia z hľadiska výslovného znenia/textu zákona, z ktorého jednoznačne vyplýva požiadavka na vyjadrenie ako splátok istiny, tak splátok úrokov a poplatkov, neobstojí.

17. K poukazu odvolateľa na závery rozhodnutia Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 a v danej súvislosti na požiadavku eurokonformného výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. krajský súd uvádza, že vzhľadom na už vyššie konštatovanú jednoznačnosť (textu) označeného zákonného ustanovenia by jeho výklad prezentovaný odvolateľom predstavoval (ako správne uviedol aj okresný súd) výklad contra legem. Inými slovami, pokiaľ súd prvej inštancie pri svojej

rozhodovacej činnosti postupoval v súlade s explicitným znením zákona (t.j. ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.), ktorým je (čl. 144 ods. 1 Ústavy SR) pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný, ide o postup náležitý a jeho argumentácia z hľadiska výslovného znenia/textu zákona, z ktorého jednoznačne vyplýva požiadavka na vyjadrenie ako splátok istiny, tak splátok úrokov a poplatkov, je správna. Náležitou je i úvaha súdu prvej inštancie, v zmysle ktorej je právnou charakteristikou smernice jej záväznosť len pre štát, zatiaľ čo jej priamy účinok medzi jednotlivcami je v zásade vylúčený. Možno teda dodať, že prejudiciálne rozsudky Súdneho dvora EÚ (vrátane rozhodnutia vo veci C-42/15) spolu s výkladom práva EÚ, ktorý sa v ňom nachádza, záväzné pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, resp. aj pre súdy, ktoré budú v tej istej veci rozhodovať o opravných prostriedkoch.

18. Odvolateľ - žalovaný síce výslovne napadol aj výrok rozsudku okresného súdu o trovách prvoinštančného konania, avšak výlučne v súvislosti s odvolaním namietanou správnosťou rozhodnutia vo veci samej (vyhovenie žalobe). Nadväzne, ako vecne správny, potvrdil krajský súd od meritórneho rozhodnutia závislý výrok o trovách prvoinštančného konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu miery úspechu v spore.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s 396 ods. 1 CSP. Žalovaný nebol v odvolacom konaní úspešný ani v časti, preto protistrane - žalobcovi patrí voči nemu náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O konečnej/konkrétnej výške týchto trov (po posúdení uplatnených trov v zmysle hľadísk uvedených v § 251 CSP) rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

20. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je podľa § 420 CSP prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených vád. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.